

forhandlende Oppositions Standpunkt, det Standpunkt, fra hvilket man maa gjøre den skarpest mulige Front mod Regjeringens hele ukonstitutionelle Optraeden og Alt, hvad der hænger sammen med dens provisoriske Synspunkter, men arbejde for en Forhandling, der kan føre til Fremme for den store Befolknings Bølfærd, og som efterhaanden ogsaa kan arbejde os ud af det store politiske Uføre, i hvilket vi stikke. Men det har ikke været Opfattelsen, at denne Forhandling skulde være det Samme som Eftergivenhed. Ordet Eftergivenhed er ikke faldet for i det Program, ud fra hvilket Oppositionen i alt Fald her i Kjøbenhavn har valgt sine Repræsentanter. Forhandling, det vil sige Tilbud om det, der ud fra et demokratisk Synspunkt baader Alle bedst, det er en saadan Forhandling, man har forlangt. Naar der er Tale om Rettheorien, og der er Tale om, hvor dens Grændser ere, da forekommer det mig, at der ikke er Anledning til at tale meget om den Sag. Det forekommer mig, at Neiprincippet: o: Folkethingets og Landstingets Ret til at sige Stop overalt, hvor det gaar mod dets politiske Opfattelse, at sige Ja, dette Princip maa have sin fuldstændige Rækkevidde ud over Alt paa det ene Punkt nær, at selvfølgelig de Love, som ere vedtagne gjennem den samlede Lovgivningsmagts politiske Tilslutning, og som saadanne staa som bestaaende Love, ogsaa have Krav paa Bevilgering af selve den Rigsdag, som har været med til at vedtage disse Love. Men ellers forekommer det mig ikke, at der er nogen som helst Begrændsning af Neiprincippet, selv om Neiprincippet fører til en Finanslovnegtelse i Kraft af et saadant Princip, som et af Thingene kunde finde forsværligt. Det forekommer mig ikke, at det i aldermindste Måade gaar ud over det, der maa siges at være den rette og naturlige Konsekvens af den Forsatning, vi i dette Dieblif ere i Besiddelse af. Den Forhandlingspolitik, som jeg er valgt paa, har altsaa at gjøre den skarpest mulige Indsigelse mod den politiske Provisorisisme, mod Regjeringens hele Forbring paa i Kraft af § 25 at kunne tilegne sig Gjennemførelsen af Planer, som ikke ere godkendte af den samlede Rigsdag. Paa det Punkt har jeg i Kraft af mit Valg ikke nogen som helst Ret til at give efter eller ikke; der er nemlig Indsigelse og fortsat Protest det eneste Svar, der vil kunne gives paa ethvert Spørgsmaal i den Retning. Desuden bethder Grundlaget, ud fra hvilket Valget er ført, dette, at man ogsaa har villet protestere ikke blot mod Regjeringens storpolitiske Standpunkt men ogsaa mod dens

realpolitiske Synspunkter efter en stor Maalestok. Skulde der være Tale om nogen Retning, i hvilken dette Valg viser, skulde det være, at Bestræbelserne i Thinget maatte gaa ud paa dette, principielt at arbejde paa det økonomiske Omraade henimod, at de indirekte Skatter blive afløste af direkte Skatter. Selv om Dieblifket ikke er kommet til, at dette kan gjøres saaledes, at det i fuldt og tilfredsstillende Maal kan gennemføres, og selv om man lige over for en saa stor Opgave naturlig maa forstaa, at Tid og Vælgighed maa tages i Agt, saa er Udgangspunktet dog dette at søge at standse enhver Bevægelse, der fører i modsat Retning, og søge at fremme enhver Overgang til en Beskatningsmåde, der direkte søger Skatteindtægten netop der, hvor Evnen til at betale den maa være størst i Befolkningen; og forsaavidt man vedblivende maatte blive ved den indirekte Beskatning, vil det Princip, ud fra hvilket jeg mener at handle, være dette at søge overalt, hvor det lader sig gjøre, en saadan Omlægning indenfor de indirekte Skatter, at de strigende Uretfærdigheder, der paa mange Punkter finder Sted i Dieblifket, f. Ex. indenfor Toldbeskatningen, forsvinde. — Lad mig her nævne et enkelt Exempel, nemlig Toldbeskatningen paa Manufacturvarer, som i Kraft af Bøgttolden beskatte de groveste og simpleste Varer forholdsvis høiest — en Omlægning paa alle saadanne Omraader saaledes, at Skatteevne og Skattepligt komme til at svare til hinanden. Dette Princip, gennemført overalt, hvor der er Tid og Vælgighed dertil, maa være Udgangspunktet for, hvad der i den Henseende skal gjøres. Men dernæst er jeg ogsaa valgt paa en klar og utvetydig udtalt Protest mod Regjeringens militærpolitiske Politik og først og fremmest mod Regjeringens uhjemlede Foretagende med den Kjøbenhavnske Befæstning, en Protest derimod, først selvfølgelig fordi man deri ser et Overgreb i politisk-konstitutionel Henseende, men dernæst ogsaa en Protest mod Sagen for Sagens egen Skyld, fordi det for de store Grupper af Kjøbenhavns Børgere, der have deltaget i Valgene paa Oppositionens Side, stadig har staaet som en mere eller mindre klar Tante, baaren af en stærk og levende Stemning, at ikke blot vil den Fæstning være uden Nytte for Landets Forsvar, men den vil direkte kunne fremkalde de Fæver, som den skulde afværge. Særlig set fra et Kjøbenhavns Synspunkt, og naar man vil gaa ud fra, at Landets Fremtid ikke pleies derved, vil den hæmme alle de Virksomheder, under hvilke en stor Hovedstad skulde leve og udvikle sig, ligesom